

Communal poetry: een collectief gedicht voor het Colofon

Op 18 en 19 oktober hebben ca. 30 mensen elk twee regels geschreven. Ze wisten niet wat degenen voor hen hadden gedicht. Alleen de laatste regel van hun voorganger was hun bekend. Als extra uitdaging kregen ze een thema-woord opgegeven om in hun regels te verwerken.

Het gedicht

Lezen loutert mijn leven

liefde voor woorden wil ik je geven

Op de bovenste verdieping

zag ik een prachtig ding.

Daar bovenop die overbekende brug

vond ik mijn boekenweekgeschenk weer terug

daarna liep ik door maar ik kon me niet meer concentreren

Een boekenbal had mij van mijn concentratie beroofd

Ik voelde me niet meer als mijzelf, bijna verdoofd

Want ik had me met een prins verloofd

Voor ons trouwen wilden we de Eusebiuskerk gebruiken

want als jk in de Rijn ga duiken

zie ik die toren op de achtergrond

Dat was toch de plek die ons bond?

Die fijne plek in de natuur van de Veluwe

Van dichten krijg ik de zenuwe

maar schrijven geeft mij plezier

schrijf mij een mens schrijf mij een dier

Niets is onmogelijk, de tafel staat
De feestgangers dansen op de maat
We gaan door van s' ochtends vroeg tot s' avonds laat
ongeacht de tijd staat Het Colofon paraat
Met de nieuwe actie om in iedermans hoed een boek te schenken
Zullen zelfs de giraffen uit Burger's Zoo zich niet bedenken
Deze barmhartigheid gaat hen ondanks hun lange nekken, niet over het
hoofd
en er is genoeg voor wie in weinig gelooft
en er is te veel voor iedereen
het boekenweekgeschenk is niet te leen
je ontvangt dit prachtige cadeau
In de vorm van een mooi gedicht, dacht ik zo
Een boek, een poster, een tegel of vul maar in.....
Nu voel ik me bekeken, en hoor je poëziegespin.
De herfst is begonnen, ga terug naar regel twaalf,
Het is de enige oplossing, maar ik heb mijn werk al áf
ik vergeet tussen mijn vierde en mijn vijfde teen te wassen en de
consequenties zijn catastrofaal
er begint iets te groeien, het is hard als staal
ik probeer mijn hoed op te zetten
ik heb alles geprobeerd, zelfs petten
de groene, blauwe stip die ik de maanlanding noem
een verloren droom, weg eeuwige roem
ik met mijn trolleybus mijn dagelijkse realiteit
En tien jaar Colofon dat is inmiddels een feit.

We zijn niet alleen trots maar ook blij.
'Het toont de schoonheid van het leven!', zo riep zij
Het nut van kunst is voor haar geen vraag
en zo vliegt een feest voorbij, vandaag
het gaat om de inhoud, maar je ziet nog veel meer
en als je voor de vorm gaat, vier je het jubileum nog een keer!
maar wacht niet nog tien jaar als je wilt vieren. Er is altijd een goed moment.
Lang lang lang laat jullie leven maar raak aan jubileren nooit gewend
Ja, lang lang lang mogen jullie leven: neus in de boeken, laat ons lezen
Het mooiste geschenk hebben jullie ons al gegeven, laat ons voor altijd
boekenwormen wezen!

Dit gedicht is gemaakt door burgemeester Marcouch, andere bezoekers en medewerkers van het Colofon op 18-19 oktober 2024.